

Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain)

- **Apostolul** citit pentru noi povestește parcursul Sf. Pavel de la prigonitor la apostol. Pentru a-și arăta autoritatea de apostol, el accentuează rolul minunat, haric, mai presus de om, al chemării sale pe drumul Damascului și al formării sale duhovnicești în pustiu în Arabia, unde a fost luminat de lumina necreată a sfinților. După aceea, întâlnindu-se cu apostolii, aceștia au observat că au același Duh Sfânt și propovăduiesc același adevăr și l-au acceptat ca unul dintre ei.
- Asemenea Sf. Pavel, și noi pășim râvnitori, încordați, concentrați și încrâncenați, pe un drum pe care-l considerăm bun, dar Dumnezeu ne cheamă să ne utilizăm râvna și înțelepciunea pe căile Sale. Cât de plăcute și prețioase sunt cuvintele Lui, mai ales în gura psalmistului, la catisma a 17-a!
- Să fim atenți la semnele pașilor dumnezeiești în lume și să mergem în aceeași direcție, a Mântuitorului, a sfinților, a curăției, dreptății și harului. Să căutăm să ne educăm a recunoaște acești pași, semnele Domnului, să întrebăm duhovnicul, și viața noastră va fi îndreptată în direcția cea bună, în care și suferințele au deja alt sens și se simt altfel.
- În **Sf. Evanghelie** observăm că Domnul Iisus Hristos, ca om, lăcrimează trist văzând o văduvă că-și duce la groapă ultimul vlăstar al familiei și vrea să ajute. Cortegiul Său este unul al păcii și bucuriei duhovnicești, intrând în cetate; al văduvei este unul al tulburării și tristeții umane, care iese din cetatea celor vii.
- Ca Dumnezeu întrupat, El aduce viața veșnică, în dar, și adaugă familiei Sale duhovnicești, Biserica, pe cei care vor să

scape de părtășia la cortegiul trist al lumii acesteia și să redobândească bunul cel mai de preț și iubit, viața adevărată, veșnică, fericită, în Hristos și în Biserică.

- "Lasă morții să-și îngroape pe morții lor", spunea Mântuitorul unui ucenic prins de treburile pământești. Ne putem bucura de harul lui Dumnezeu, ba chiar și de osteneți, nevoițe, necazuri și dureri, dacă ne rupem de viața noastră veche, moartă și omorătoare, fără alt sens decât satisfacții, ifose și stress. Pentru credincioși, acestea ajung exerciții la școala vieții veșnice, prin care dobândim experiență, adevărată înțelepciune; medicamente amare, dar liniștitoare; dureri ce cauterizează, frici care sensibilizează, într-un cuvânt, schimbă total gustul vieții, ba chiar ajungem să ne asumăm noi dureri și osteneți pentru cei iubiți ai noștri, rude, cunoștințe, frați creștini.
- Amestecătura de bine și rău, înțelepciune și nebunie, frâu și desfrâu, hotărâre și șovăială, dedicare și rezervă, nu face decât să ne chinuie, trăgându-ne în direcții diferite. De aceea prima poruncă spune să iubim pe Dumnezeu din toată mintea, din tot sufletul, din toată puterea, de aceea avem duhovnic și Biserică, pentru a dobândi echilibrul și direcția și ritmul cel bun.
- Viața veșnică începe cu Botezul, dar crește odată cu înțelepciunea și cu buna noastră lucrare, în Hristos și în Biserică. Biruința Lui asupra plăcerii și durerii, mândriei și slavei deșarte, puterilor întunericului și oamenilor pătimiși, se vedește și în noi, dacă luptăm cu El alături, cu Maica Domnului, cu Sf. Ilie, cu sfântul nostru căruia purtăm numele, cu alți sfinți, îngeri și oameni drepecți.

- Puțini reușesc să facă această ruptură de cele vechi și reorientare spre credință, repede și complet. Chiar și dintre monahi. Majoritatea pășim pe un drum lung, pe care cădem și ne ridicăm, plângem și râdem, contestăm și acceptăm, șovăim și tropăim, rătăcim și mergem drept, înmulțind binele și adevărul din noi și înghesuind și alungând răul.
- Să nu renunțăm, calea pe care vom și găsiți, pe aceea vom fi judecați! Să fim găsiți ridicându-ne, luptându-ne, căutând pe Dumnezeu!
- De la **Sf. Ambrozie de la Optina, prăznuit la 10 octombrie:**
  - Recunoștința creștinului este un lucru atât de mare, încât, împreună cu dragostea, îl urmează pe acesta și în viața viitoare, unde el va prăznui împreună cu ele Paștele cel veșnic.
  - Ascetismul de bunăvoie și cel fără voie îmblânzesc la fel trupul, iar boala se dă uneori și pentru distrugerea mândriei. De aceea, străduiește-te să fii blând în vremea bolii și să-l mulțumești lui Dumnezeu pentru milostivirea Sa și învățătura de minte fără voie. ...Îndeosebi în timpul bolii să te ferești de dispoziția plină de murmur a duhului. Cuviosul Isaac Sirul scrie: „Dumnezeu poartă toate slăbiciunile omului; pe cel care murmură însă nu-l rabdă, ci-l pedepsește”.
  - De asemenea, ferește-te să murmuri împotriva oamenilor pentru neîndeplinirea unor oarecare cerințe ale tale sau pentru alte pricini. Orice ni s-ar trimite spre a ne încerca răbdarea noastră, toate sunt îngăduite de providența lui Dumnezeu spre folosul nostru duhovnicesc, dacă nu cumva ne vom vătăma pe noi înșine prin puțină noastră înțelepciune.
  - Scrieți că dorințele cele bune nu se împlinesc întotdeauna. Să știți că Domnul nu ne îndeplinește toate dorințele bune, ci numai cele ce slujesc spre folosul nostru sufletesc. Dacă noi, în educarea copiilor noștri, știm să alegem învățătura potrivită vârstei lor, cu atât mai mult știe Domnul, Cunoscătorul inimilor, ce și când ne este de folos.
- De la **Sfinții Părinți ai Lavrei Optina, sărbătoriți în sobor la 11 octombrie:**
  - Este periculos să ne întristăm peste măsură și să ne prăpădim de durere înainte de vreme; trebuie cu tot dinadinsul să mulțumim Domnului pentru toate, orice fel de pedepse ne-ar trimite El în această lume. (Sf. Lev)
  - Lucrarea harului nu duce niciodată pe nimeni la deznădejde, ci aduce înduioșare, bucurie, îndelungă răbdare și pace sufletească. (Sfântul Lev)
  - Față de sfintele cărți și de lucrurile sfinte trebuie să ne purtăm cu evlavie. Înainte de toate, trebuie să avem frică de Dumnezeu. Ea ne învață să avem evlavie. Ea ne învață tot binele. Purtarea cu nepăsare, fără evlavie față de lucrurile sfinte, vine din obicei. Și acest lucru nu trebuie să se întâmple. (Sf. Nikon)
  - Domnul, în mila și înțelepciunea Sa, orânduiește totul spre folosul și zidirea noastră sufletească, numai că noi, din pricina slăbiciunii noastre și a deprinderii cu patimile, înțelegem greșit, ca pruncii.
  - Din păcate, astăzi pretutindeni se vorbește și se scrie despre religie atât de liber, nu spre zidire, ci spre îndoială; domnesc patimile trupești și tânăra generație este aplecată mai mult spre libertate, nu spre înfrânarea simțurilor, și rațiunii îi dau frâu liber chiar dacă este întunecată. Rațiunea noastră este plăcută lui Dumnezeu când este îmbinată cu smerenia, iar când este îmbinată cu mândria, este respinsă de Dumnezeu.
- Avem **5471 lei strânși pentru policandru.**